

hundra fot högre än stranden och dalen. Dess öfre kant utvisade en sadelformad urskärning, med den konkava sidan uppåt.

Midtigenom denna sänkning hade kamelen fört Bill och i samma spår hade de tre midshipmännen sökt honom.

De hade nedstigit i dalen, varsamt krypande utför sandåsens sluttning, och med lika försigtighet smugit sig från sten till buske och från buske till sten.

Vid återvägen till stranden iakttogo de äfven varsamhet, fastän kanhända icke lika stor som då de nalkades lägret. Månen stod lågt på himlen rakt framför dem, medan lägret, som låg djupt ned, befann sig rätt bakom dem. De förundrade sig nu öfver att de icke blifvit bemärkta då de stego ned i dalen, men detta hade sina giltiga skäl. Beduinerna hade troligen då varit sysselsatte med gamle Bill och följaktligen icke gifvit sig tid att egna någon uppmärksamhet åt något utom lägrets gränser.

Nu förhöll det sig annorlunda. Det var lugnt i lägret, fastän både manliga och qvinliga figurer kunde ses röra sig ibland tälten. Den vilda lek som följt på Bills tillfångatagande hade upphört. Ett relativt lugn herrskade öfver dalen, men i denna tysthet låg den fara, våra gossar fruktade.

En hastig rådplägning hölls, hvarefter gossarne öfvertygade sig att ingenting kunde vinnas genom att de återvände, — ingenting genom att de veko af åt höger eller venster. Det fanns ingen annan väg, ingen annan hjälp än att bestiga åsen midt framför dem och så fort som möjligt hasta öfver »sadeln».

Det fanns dock ett annat sätt att undkomma. Det var nämligen att afvakta månens nedgång. Detta kloka förslag väcktes i den unge skottens hjerna,